כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים כא.

והא פרה דטמוויי מטמאינן ליה. אחר קידוש זה כדתנן [ה] כו' וטבילה זו בהר המשחה היתה והכי תנן לה במסכת פרה (פ"ג מ"ו) ואחר טבילתו מיד הוא מסדר מערכתה ושורפה אלמא אחר הקידוש הזה היתה וש"מ לא פסלה לה [ה] טומאה. ר"ש חסרו"ן בספרי"ם ונראה לי הגירסא הכי שאני פרה הואיל וטבול יום כשר בה [ו] טומאה לא פסלה בקידושין שלה: **אי הכי למה לי דמקדש.** הואיל ואין קידוש [ז] כשאר [ח] קידוש עבודה: **בכיור.** שיכנס ידיו ורגליו בתוכו: **הא כיור דומיא דמערה.** והיכי דמי כגון שנכנס לתוכו: **מי מערה אילטריך ליה.** כלומר לעולם דכוותיה בכיור נמי פסול והאי דנקט מי מערה אילטריך סד"א הואיל וטבילה מעליתא היא עדיפא היא מכיור שהן שאינן וקידוש אין כאן וטבילה אין כאן אבל הכא טבילה איכא קמשמע לן: ה"ג **אמר רבי חייא בר יוסף מי כיור נפסלין למתירין למתירין לאבריס לאבריס ורב חסדא אמר אף למתירין אין נפסלין אלא בעמוד השחר לאבריס: מי כיור.** לפי זמן עבודה שהקידוש צריך לה הוי זמן מימיו ליפסל. אם עבודת [מתיר הוא כגון עבודתן] דם או קמלים שנפסלים בכל הלילה עליהם כדאמרי' באחזה מקומן (לקמן דף נו.) מנין לדם שנפסל בשקיעת החמה וכו' מי כיור נפסלין בשקיעת החמה אם לא נשקע הכיור בגוד לפני שקיעת החמה נפסלים מימיו לקדש עוד מהם לצורך עבודת יום מחר אפי' שיקעו קודם עמוד השחר העושה לילה בכל מקום אינו מועיל לו שלפי עבודתו הוא חשובו וכן אם שקעו לפני שקיעת החמה והעלהו בלילה מכיון שמלאו הלילה שעה אחת חוץ לגוד נפסלו מימיו לעבודת היום: **לאבריס לאבריס.** לקדש מהן לעבודת הקטר חלבים נפסלין בעמוד השחר כמו שאבריס נפסלין בלילה עמוד השחר כדכתיב עד בקר [ו] אבל כל הלילה כשרין [ח] לקדש מהן לעבודת לילה [ט] ואם שיקעו קודם עמוד השחר מעט כשרין מימיו לקידוש עבודת [היום: **אף] למתירין כו' לאבריס.** כשם שאין האברים נפסלין אלא בעמוד השחר אף כל לילות אין פוסלות בשום קדושה אלא בעמוד השחר [י]: **ור' יוחנן אמר כיור כיון ששקעו.** בגוד כדרך מלאו סמוך לשקיעת החמה: **שוב אין מעלהו.** כל הלילה. וקס"ד דאפי' לעבודת הלילה [יא] קאמר ר' יוחנן דמיפסל בה העלאתו ואתרוייהו פליג: **לעבודת לילה. ולמחר אינו מקדש.** קס"ד דאסור לקדש היומנו קאמר שנפסל בשקיעת החמה לעבודת יום אלמא כולה כרבי חייא קסברה ליה: **מאי אינו מעלהו נמי דקאמר.** רבי יוחנן לעיל לעבודת יום משום פסול עבודת יום קאמר לה אלא יפסלו מימיו לעבודת יום וקא סלקא דעתך השתא שהעלאת הלילה תפסלם לעבודת מחר [יב] כר' חייא: **אי הכי היינו דרבי חייא.** מאי [יג] אינו מעלהו דקאמר רבי יוחנן עלה דר' חייא ודרב חסדא מאי אתא למימר הא רבי חייא נמי ה"ק: בתחילת הלילה או באמצעה דכדי [יא] שיהא זכור בעמוד השחר אלא לפי שהוא זמן פסול מתירים של דם וקומץ קבוע זמנו בערב ולר' יוחנן אע"פ שעל כרחן יש להן להעלותן לתרומת הדשן לא דמי כדפי' בקונטרס (לקמן [יד]) וז"ל) דלא סגיא ליה בלאו קידוש זה שזכה לפיים של תרומת הדשן ולגזירת מעלתו שקוע והעלהו הגיע זמן הסמוך לפסולו לא פסע ליה [יב] והדר משקע ליה ולא דמי למעלהו בלילה שמיהו לקדש המאין תמיד להקטיר ואחי ליפסע [יב] וא"ת ויפסול מימיו ומה בכך והא השתא נמי כשמשקעו בעמוד השחר ומחר ומעלהו ביום לא היה יכול לקדש במימיו למתירין דכבר נפסלו ולא מהני להו זריעה אלא לאבריס היה יכול לקדש ביום קידוש גמור שיועיל לכל העבודות והוא עומד ומקדש קידוש שאינו מועיל אלא לאבריס וי"ל דכיון דקידש להו המים בכלי שרת מצוה לשומרן כשאר קדשים שלא יפסלו כדפי' בקונטרס הכי דשמעתין אי נמי כדי שלא יבואו לידי נותר [ט] ויטמאו את הידים וכשמעלין את הכיור ביום היו מערין מימיו בכלי שרת דפעמים שמקדשין הרבה כהנים בכל דדין ומי שיש לו לקדש לאבריס מקדש מן המים שבכלי שרת ושנים עשר כהנים שהיו [כא] מקדשין בגד אחת מן הכיור לצורך התמיד אף על פי שהיה פיים של תמיד קודם ע"ה כדמוכח במסכת תמיד (פ"ו) מ"מ לא היו מקדשין בלילה עד שהיה יום ומעלין הכיור ומותנים מימיו בכלי שרת וממלאין אותו מים חדשים ומקדשים מהם שהרי היה זורק דם התמיד ונפסלו מימיו למתירין ולא מהני להו זריעה והא דפסלה להו לינה במים בכולה שמעתין היינו כרבי ולא כרבי אלעזר בר"ש למאי דפסיק אילפא לעיל כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו [וכולהו אמוראי דלעיל מודו דלכל הפחות ספיקא הוי והכא מפשט פשט ועוד צריך לומר דהא דאמר אביי לעיל דמקרות הגבר עד לפרא לא פסלה ליה היינו קידוש [ט] אבל במים פוסלת והאי דפסלה נמי ליה במים אינו אלא מדרבנן דכיון דלא פסיל בקידוש לא פסיל במים דהכל [אחד] כדאמר לעיל כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו]. ורבינו פי' בענין אחר וזה לשונו ומאי אינו מעלהו דקאמר משום חשש עבודת היום שאם יעלהו לעבודת לילה קודם תרומת הדשן שיהיו סבורים העולם שמקטיר אותו בשקיעת החמה שלא יפסלו המים למתירין וקודם השחר שלא יפסלו לאבריס ויבא [ט] לקדש ממנו למחר למתירין אף על פי שלא היה משוקע בכלי שרת הגדלות לעבודת הדשן. כי הטעם שהמים נפסלין בלילה אינו אלא מטעם קדושת הכלי. ודי לנו ליתן פסול ליה כדין שאר דברים הנקדשים בכלי שרת: **תוד"ה** אף לבתריין ב' אף כל לילה בעמוד השחר. כי הטעם שהמים נפסלין בלילה אינו אלא מטעם קדושת הכלי. ודי לנו ליתן פסול ליה כדין שאר דברים הנקדשים בכלי שרת: **אבתי** היאך היו עושין תרומת הדשן ולרבי ב'. לשון מהר"ש, כמה היו מקדשין בתרומת הדשן והיכא משכחת לה תרומת הדשן לרבי ב' עד [כהנים שנים שיעורו כל הלילה]. ולדידיה המיכוי שעשה לכיור לא היה בשביל שלא יפסלו מימיו אלא כדי להשמיש את הקול כדמשמע בסוף שמעתין. ואע"ג דאמרי' לא דעיון עומדת הקלא, היינו דוקא בשעה שהקלא מלקבלן הקלאה שלא היו משקעין אותו עד תרומת הדשן ואז היה מעלין אותו לקדש ממנו. ושקיעה משום קלא דהשתא כי היכי דלשמעון הכלי ולריאה. ואם אמר כיון דלאבריס בעינן מימיו לקדש ביום אינו אלא מטעם גזירה דשמא יבואו לידי נותר. ודי לנו ליתן פסול ליה כדין שאר דברים הנקדשים בכלי שרת: **רש"י** ד"ה אף לבתריין ב' אף כל לילה בעמוד השחר. כי הטעם שהמים נפסלין בלילה אינו אלא מטעם קדושת הכלי. ודי לנו ליתן פסול ליה כדין שאר דברים הנקדשים בכלי שרת: **תוד"ה** כיור בין בין ב' **אבל** לילה בעמוד השחר. כי הטעם שהמים נפסלין בלילה אינו אלא מטעם קדושת הכלי. ודי לנו ליתן פסול ליה כדין שאר דברים הנקדשים בכלי שרת: **תוד"ה** אבתי היאך היו עושין תרומת הדשן ולרבי ב'. לשון מהר"ש, כמה היו מקדשין בתרומת הדשן והיכא משכחת לה תרומת הדשן לרבי ב' עד [כהנים שנים שיעורו כל הלילה]. ולדידיה המיכוי שעשה לכיור לא היה בשביל שלא יפסלו מימיו אלא כדי להשמיש את הקול כדמשמע בסוף שמעתין. ואע"ג דאמרי' לא דעיון עומדת הקלא, היינו דוקא בשעה שהקלא מלקבלן הקלאה שלא היו משקעין אותו עד תרומת הדשן ואז היה מעלין אותו לקדש ממנו. ושקיעה משום קלא דהשתא כי היכי דלשמעון הכלי ולריאה. ואם אמר כיון דלאבריס בעינן מימיו לקדש ביום אינו אלא מטעם גזירה דשמא יבואו לידי נותר

כא: כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

עין משפט נר מצוה

נד א מי׳ פ״ה מהל׳ מילת מקדש הלכה יג:

נה ב מי׳ שם הלכה יח:

תורה אור השלם

ו. וְרָחֲצוּ מִמֶּנּוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם:
שמות מ, לא

מוסף רש״י

אי הכי למחר אינו צריך לקדש למימרא דלמתירין מיחזי היינו דרב חסדא. אי הכי (לגיכא) דרבי אמרה כתנאי וקאמר למחר אין צריך לקדש, אלמעוטינן ביה מרתי, הנא דמודה רבי דמקדש הנבר ועד לפרא לא פסלה ליה, ועוד אלמעוטינן דמיס שילמו מן הכיור בלילה לא פסלן הלילה להיות ראוין לקדש מהן לעבודת תמידין, א״כ היינו דרב חסדא, והא דאמר ר׳ יוחנן לעיל מעלהו דמפקי לה משום גזירת שיקוע (מא) (ולא) משקע ליה כגירין, וימא דלא ר׳ יוחנן כר׳ יוחנן בר׳ חסדא (כריתות) **בגיני** ברוך. נגיני המכרין (יומא כ:) **כל** כיור שאין בו. שלא מחזיק מים כשיעור אלבעא קידושין: **ארבעה כהנים וכו׳.** משה ואהרן תרין, ונמיו תרין, שלף משה כהן היה בו׳ ימי המילואים, ואע״ג דלא כהני בנא אחת מיהו קרא לבני מידרש (לעיל יט:) יוסי מ׳ המילואים הוטרו מלא לכהונה, ותרגומו ומקדשין מייתי, בו ביום קידש משה עמהם (שמות מ, לא):

שיטה מקובצת

איכא בינייהו גזירת שיקוע. לכאורה משמע הש״פ דלעולם ר״י סבר כר׳ חייא בר יוסף דלמתירין (במתירין) כי אלא דר״ל מחמיר וגזר (שלא) לבעלעולו אף לאחרים בלילה שמא יבאם לאחור (ולשקוע) (ולשקעו) מאחר ומתא עמוד המזבח פסלו לאחר אף לאחרים ריבולו קדשים לבית הפעול, אבל לו הבלו בדיעבד לו אלא שקעו בשקיעת החמה מקדש הימנו לעבודת הלילה, הלכו ר׳ חייא בר יוסף לא נזר כלל, ומ״מ היה מעלהו שפיר לתרומת הדשן ולא מיתיבו אמא יבאם לאחור (ולשקעו) (ולשקעו) כיון (שהחם) (שהוא) מחילת עבודת היום ומפלוהו משוקע ומסוך לפסולו, לא אחי לאמפסם. וקשה למורי דהאלף נאמר שיסבור ר״י למתירין כמתירין כו׳ כיון דלא משמע ולא מוכח מתוך דבריו. דכי נמי אמרינן דבבר למתירין לאחרים איכא לאנגזר שפיר גזירת שיקוע. לכך נראה כפ״ה דאה״ר דאשמא נאמר דר״י סבר כרב חסדא דלמתירין לאחרים יהא אין מעלהו לעבודת היום דקאמר ר״י לא מיסוי פסול שיהא הלילה פוסלו לעבודת היום כלי חייא דלמתירין כמתירין, דהא סבר ר״י דלמתירין לאחרים, אלא משום שמא יבאם לאחור ולשקע כדפי׳, ולהכי נקט אין מעלהו ולא לשנא דפסול דלא אמר רק להעלותו אלא יגרם לזה לפסול ותיהוי לזומרים בשאר קדשים אבל לעולם אם העלם ושוקעם בעמוד האחר לא מיפסלי אף למתירין. וא״מ קשה תמיה דכל זה חסר מן הספר שבא לשנות הפי׳ דאין מעלהו לעבודת היום כמו שהיה סובר המקשה, ועוד מיה הוי ליה למיפרך היינו דרב חסדא, ועוד מאי הוי הקשה לקמן לר׳ חסדא מכלל דעד האמת לא אמיק אדעתיה דהיינו (דר״ב) חסדא, ועוד מאי דאמר לעיל מיהא דאיכא בינייהו גזירת שיקוע ואלא הרבה איכא בינייהו לר״י מתירין כאחרים ולר״מ אחרים כמתירים ומתירין כמתירין. וע״ק לכל הפירושים מאי שנא הנא דנרסי׳ גזירת שיקוע ולקמן נרסי׳ מלות שיקוע, והכל אחד הוא. לכך נראה כפי׳ דאמרן דאין מעלהו לעבודת היום אלא יפסול למתירין לר״י כר״מ דמתירין כמתירין, אלא דמיקרי הוא על ר״מ גזירת שיקוע פי׳ דאין למתירין אסור להעלותו אלא בלילה שאם היה מעלהו בלילה לאחרים, ומחר נפיק מיניה דאין לדאין [דמעלהו] בעמוד האחר דעבדה קדיש לאחרים אחי לאחרים כי אם בלילה ואחר אין משוקע בעמוד האחר ואמרינן משוקע היה כל בלילה, אבל אם מעלהו בלילה, הבאמת ניחא דמוכח דהרואים אחי משוקע בעמוד האחר ואמרינן משוקע היה כל בלילה ואחר אין מעלהו לאחרים, ולכך אינו מעלהו בלילה. והבאמת ניחא דמוכח ספיר ממילתיה מדקאמר אוב אינו מעלהו לאחרים ליה למתירין כמתירין ומהאי טעמא נפיק מיניה מורגא, דאי סברא ליה (לאחרים), למתירין כאחרים אחי מורגא נפיק. אבל דאי דבדבר אם הבעלהו בלילה וקבלו לאחרים מהני הקדוש. גם הבאמת ניחא נמי דאי דקבלו לשון גזירת שיון דמשום שמא יבא לידי מורגא הוא. ד״מ דהבעמוד (הוא) שאם היה מעלהו לאחר שיקוע שיקבלו לאחרים אחי לקדוש אף למתירין משום לאחרי כשם שיקוע עמוד האחר מועיל לאחרים אע״ג דפסול ליה עמוד האחר פוסל בו ושוב לא (מיפסל) בלילה מאחר שקבעו. כמו כן כשקיעו בשקיעת החמה הפוסל למתירין שוב לא הפסל בלילה אף בי המתירין בלילה, אבל פתח דאמרינן שיקוע מו ליכא למיגזר. ואמאי פי׳ לא נחיתא דאין יעשו הנה, שיהיו שקיעת החמה נופיה אינו אלא משום פסול לילה וכ״ש דפסול לילה נופיה פוסלתן למתירין וא״ל יעשו כלל נזה. אלא ודאי הבעמת כדפי׳ שלא יאמרו דכל הלילה היה משיקע

מסורת הש״ס

ב) לעיל כ. וש״נ. **ג)** רש״ק. **ג)** תמיד כח. **ד)** [ויומא כ:] תמיד ל:. **ה)** [לעיל יט:]. **ו)** ירושלמי יומא פ״ד סוף ה״ה.

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה ואמאר רבי יוחנן כו׳ דלאחר שמעלהו לקדש לתרומת הדשן לא צריך: **(ב)** ד״ה איכא בינייהו כו׳ והייני דקאמר כיור שקעו:

שינויי נוסחאות

א) למחר אין צריך לקדש למימרא וכו׳ כל״ל [ומן וקידש, וכעי״ז בתל״ה הנה״ה. ועי׳ ש״מ וטה״ק, והגה״ל ל״ג תיבת אמאי בגמ׳ ובכ״ה: **ב)** למימרא וכו׳ חזי לפיה״ר ל״ג לזה [מלאיה״ם]. אבל בגיס׳ ס״ר אל רש״י [בסכיל ב״ש] גרס ליה: **ג)** דלמתירין נמי מיחזא [שה״ם]: **ד)** ל״ל דמשקע [שמה״ם]. וקקלא בת״ר גר׳ מפיק ליה. ועי׳ תד״ה אי: **ה)** ל״ל אבי [שמה״ר]: **ו)** דבהעלאתי [שה״ר]: **ז)** ל״ל לן [ש״ה]: **ח)** ס״ק ולא אמר לאחר תרומת הדשן חוזר ומשקעו [שה״ם]: **ט)** חש לפיתני וחוזר ומשקעו דקסבר כו׳ [שה״ם]: **י)** דרבי דחייש לגזירת שיקוע והכא לא אמר דנשקעיה דהבא ליבא למימר דטעמא דמודה רבי כו׳ [שה״ם]: **יא)** ל״ל שיקוע [שה״ם]. **יב)** מקדש אמאי אין כל״ל [מה״ם]. ור׳ אות ג׳ מ״ש מסס הגה״ל: **יג)** בתמיה אמאי הד״ל [שמה״ר וצ״ק]: **יד)** ל״ל לקדיש [הא״ם]: **טו)** צריך לקדש למחר [שה״ם]: **טו)** דאוקמה [שה״ם]: **יז)** תינח ליה נמקק [מ״ה ומה״ר]: **יח)** דמשקע ליה [שה״ם]: **יט)** הכהנים בעזרה וניתי כל״ל [צ״ק]: **כ)** והא הוה [שה״ם]: **כא)** ל״ל שכשימצאהו [שה״ם]: **כב)** גזר להשהותו בשיקוע דשקיעת החמה משום שיקוע שאנו צריכין כו׳ כל״ל [צ״ק ותשה״ם]: **כג)** גזר ופריך והא״ר [צ״ק]: **כד)** נר׳ ל״ק כדבי דאיסא דס״ל דלראב״ש לא פסלה ליגה בלילה במי כיור: **כה)** ל״ל בהאי [מהרש״ל]: **כו)** ל״ל ומורידו [שה״ם]: **כז)** הייני דקמשני משקע ליה בגילגלא והקול כו׳ כל״ל [צ״ק ותשה״ם]: **כח)** בחומרתיה בגילגלא ואף השיקוע דיה בדי כו׳ כל״ל [צ״ק]. ועי׳ מ״ש: **כט)** ע׳ מהר״ם ש״ק: **ל)** ועיד קשה דליפרוך כו׳ ועוד מדפריך בסמוך מכח כו׳ [הא״ם]. **לא)** ע׳ נאות שלפני״ז. ועי׳ רש״ק חסדא ובסמוך פריך כו׳. ועי׳ בטוה״ק ביאור מלוק הגיהגאות: **לב)** ל״ל לינה [שה״ם]: **לג)** קנוש זה נראה חסר בתחילתו ול״ע:

שיטה מקובצת (המשך)

דלא חזי לאעלאה שיהם בלילה ויכסיהו אף למתירין, והייני דקאמר אינו מעלהו לעבודת היום דהייני מתירין אבל לעבודת הלילה אם עבר והעלהו כר״מ כר יוסף ר׳ ונאחרים. ותמיהא הדשן איכא למימר דמכשת לה בכסוי עפרא [מהרש״ל]. בשלא ראבי דשיקוע כסוף המקסת: **אלא** ראבי דשיקוע בו׳. עי׳ בהשמעות כסוף המקסת. דמשלב ליה בו׳. עי׳ בהשמעות כסוף המקסת: **אי** הכי לבחר אינו מקדש בו׳. עי׳ בהשמעות כסוף המקסת: תוס׳ ד״ה אי הכי ר׳ יוסי בר חנינא כדי מיהא דייני דרב חסדא **איכא** בינייהו מצות שיקוע מיתיבי **לא** היו רואין אותו ולא שומעין את קולו עד ששומעים קול של עץ שעשה בן קטין מוכני לכיור והן אומרים הגיע [עת] קידוש ידים ורגלים מן הכיור מאי לאו דמסלק ליה אלמא משקע ליה לא דמשקע ליה אי דמשקע ליה מי משתמע קליה משקע ליה בגילגלא לישנא אחרינא דמשקע ליה בחומרתיה כי היכי דלישתמע קליה ולשמעי וליתי והא הוה גבינו כרוז בי תרי היכרי הוו עבדי דשמע מהאי אתי ושמע מהאי אתי: גופא אמר רבי יוסי ברבי חנינא כל אכיור שאין בו כדי לקדש ארבעה כהנים ממנו אין מקדשין בו שנאמר ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו וגו׳ מיתיבי כל הכלים מקדשין בין שיש בהן רביעית

איכא בינייהו גזירת שיקוע. כלומר הא דאוקים אין מעלהו דרבי יוחנן משום פסול עבודת יום לא כדקס״ד שיהא הלילה פוסלו לעבודת היום כרבי מאיר אלא שמא לא יחזור וישקענו ונמצא עמוד השחר פוסלו לעבודת מחר ולעולם (אם שקעו קודם עמוד השחר כשר) והיינו דלא נקט רבי יוחנן ליגרם דפסולה אלא לשון איסור העלאה אלא יגרמו להן ליפסל דכיון דקדש להו בכלי שרת מצוה לשמרן כשאר קדשים ומיהו בהעלאה לא מיפסל ולקמן פריך היינו דרב חסדא דאמר בלילה לא פסל אלא עמוד השחר פוסל ורבי מאיר אינו לא אסר ליה להעלותו משום גזירת שיקוע אלא דבהעלותו [ב] נפסל מיד לעבודת מחר הלכך נקט לשון נפסלין: **ואמר רבי יוחנן כו׳.** אלמא (א) אמר שמעלהו לקדש לתרומת הדשן ולא הצריך לחזור ולשקעו ובשלמא העלאתו לא קשיא לן דלא סגי בלאו קידוש זה שזכה לפיים של תרומת הדשן ולגזירת שיקוע ליכא למיחש דכיון שמלאו משוקע והעלהו ועכשיו הגיע הזמן הסמוך לפסולו לא פסע ביה והדר משקע ליה ולא דמי למעלהו בלילה שמניחו לקדש בו כהנים הבאים תמיד להקטיר ואתי למיפסע ביה אלא הא קשיא לך [ג] דלא חייבי בה רבי יוחנן במצות שיקוע [ד] וימא דיקשעיה: **בשלמא לרבא דמוקי.** לעיל [כ.] הא מילתא דר׳ יוחנן אליבא דרבי אלעזר דאמר אין ליה מועלת בקידוש איכא למימר דמשום הכי לא משקעו דקסבר רבי אלעזר דבמי כיור גופייהו נמי לא פסלה ליה: **הא.** דאמר ר׳ יוחנן לעיל אין מעלהו: **כרבי.** דאמרה ליה מועלת בקידוש וכל שכן במי כיור: **אלא לאביי דאוקים.** לעיל דרבי קשיא דרבי אלעזר לעיל א״ר יוחנן אליבא דרבי [ו] לגזירת שיקוע חייס והכא נמי נשקעיה והכא ליכא למימלי טעמא במודה רבי דמקרות הגבר עד לפרא לא פסלה ליה דבשלמא גבי קידוש דפסול ליה דידיה דרבנן שהרי אין המים בעולם הוא דאיכא למימר הכי אבל מי כיור דהוו קמן וקדושת כלי בעליהם ולינה דידהו דאורייתא עמוד השחר הוא דגרים ליה: **מאי שנא התם דמשקע ליה.** כלומר מאי שנא גבי אין מעלהו דתם לגזירת שיקועו [ז] ומ״ש כו׳: **דמסלק ליה והדר משקע ליה.** לאחר קידוש תרומת הדשן ורבי יוחנן הוא דלא חייבי בתקנת מי כיור אלא בהלכות קידוש לאסמוטינן דמודי רבי מקרות הגבר עד לפרא לא פסלה ליגה: הכי גרסי׳ **אי הכי למחר אינו מקדש [ח] אין צריך לקדש היינו דרב חסדא כו׳.** אי הכי דלר׳ יוחנן אוקמא דלילה לא פסל ולמחר אינו מקדש בתמיה [ט]: **אמאי.** א״ר יוחנן שמעיה דאיכלפא מקדש ממנו לעבודת לילה ולמחר אינו מקדש דשמעי׳ מיניה דמשום דלא שיקעו בערב קא פסל להו קידוש [י] מחר: ומשני **אין צריך לקדש.** קאמר דכיון שקידש לעבודת לילה אין צריך [יא] ואשמעי׳ דאין ליגה מועלת בקידוש וכדרבי אלעזר: **היינו דרב חסדא.** השתא דאוקמא [יב] אין מעלהו דר׳ יוחנן משום פסול עמוד השחר אבל לילה לא פסל אלא היינו דרב חסדא: **איכא בינייהו מצות שיקוע.** דאין מצות שיקוע מבערב כדי שימלאנו משוקע בקידוש תרומת הדשן ויהא מזכר לחזור ולשקעו והיינו דקאמר (ג) כיון שקעו אלמא מבערב הוא משקע ליה ולרב חסדא לא המתינו בו כל כך ואין מצות שיקועו אלא סמוך לזמן פסולו קודם עמוד השחר: **לא היו רואין אותו כו׳.** [במי שזכה] בתרומת הדשן קמיירי במסכת תמיד כשהיה נכנס לעזרה לקדש ידיו ורגליו לא היה מכניס בידו לא נר ולא אבוקה אלא מהלך לאור המערכה ולא היו רואין אותו אחיו [הכהנים] שהיו בבית מוקד עד ששמעין כו׳: **והן אומרים הגיע.** לכיור מזרזין את עצמן להיות נכנסים להעלות אפר לתפוח לאחר שירד זה מן המזבח כדתנן לעיל [כ.] גבי ראוהו אחיו הכהנים שירד: **מאי לאו.** הא שמיעת קול העץ דקתני דסליק ליה לכיור מן הבור אלמא משוקע הוה וקשיא ליה [יג] לרב חסדא דאמר לא משקע ליה עד לפרא: **השתא: מי משתמע קליה.** הלא אין מוכני צריך לשוקעו אלא להעלותו אבל שיקועו אלא לבור והוא נופל מאליו: ומשני **דמשקע ליה בגלגלא.** כי היכי דלישתמע קליה ולשמעו הכהנים [יד] הכהנים בעיר ואיתו לפיים דתנן במסכת תמיד (פרק ג מ״ח) מיריחו היו שומעין את קול העץ שעשה כו׳: **בחומרתיה.** גלגלא: **והא** [טו] **גבינו כרוז.** שהיה מכריז עמדו הכהנים לעבודתכם ולויים לדוכנכם וישראל למעמדכם: **גבינו.** [יז] **תרי היכרי הוו עבדי.** שתי היכרות עושין לדבר: **כל הכלים מקדשים.** מיס שנתקדשו בהן לקדש את הידים ורגלים: בין

נראה דר״ח מודה לדברן לשקע בשקיעת החמה ולא פליג אר״מ אלא מהעלאת לילה. דר״ל שבר כיון שקעו אינו אינו מעלהו כל בלילה עד תרומת הדשן, ור״ח סבר דאע״ג דלרבן לשקע בשקיעת החמה מ״מ מעלהו בלילה לאחרים ופדרים יאין צריך להשהותו בשיקוע עד תרומת הדשן, וכ״ל ולמה לכם אחי שיקוע דשקיעת החמה כיון דלמתירין כאחרים, ר״ל דכל מה שיש אלא מ״ש שעל ידי כך יהיה זכר משיקוע של עמוד השחר, יבאם פליגי דרב חסדא סבר דדי לי בשיקוע של שקיעת החמה כדי לזכרם משיקוע של עמוד השחר ור״ל סבר דלא חכיר משיקוע של עמוד השחר אם אינו מעלהו משוקע בשעת תרומת הדשן ולכך עמי קבעו אותו שיקוע בשקיעת החמה שהיא שעה מסוימת ולא קבעוהו מתי הלילה אז בשלשת הלילה דלמתא אחי בעינשאיו ולא יחכור לשקע כלל גם בשיקוע ועמוד השחר (לאחר) תרומת הדשן. והא דקאמר אינו מעלהו בלילה. דר״ל אינו מעלהו כל בלילה עד תרומת הדשן, כל הלילה עד תרומת הדשן [מהרש״ל]: **לא** דשמקע ליה. פ״ה [ל] משום ליגה לא הוי מיד יבאו אחי הכהנים שיהו נזרכין להעלותו כדי לקדש ידיהן. אלא ודאי היה משקע כדי להשמיע קול. שלא שמעתתא דמי כיור [מהרש״ל].

בין שאין בהן רביעית. הלוג מים ואע"ג דליכא [ח] שיעורא [ט] גבי נטילת ידים לגבי קידוש לא בעינן שיעור: **נקודה** [כ] **בפוכו.** קודח דופנו של כיור ותוחב בתוכו כלי קטן ומקצתו לחוץ ויונק מימי הכיור ומוציא [מ] אבל בחפיה נפשיה בעינן שיעור ארבעה כהנים: **והא ממנו אמר רחמנא.** פי' בקונטרס דאמתני' (פריך) דאמר כל כלי שרת דאיין לקדש פריך וקשה תיקשה ליה מתניתין [דיומא] (דף מג.): דקתני דכהן גדול מקדש בקיתון של זהב ונראה דקאי אהא דשני בקודח מתוכו [ופריך] והא ממנו אמר רחמנא דאין לקדש אפי' קודח אלא אם כן יהא כמוהו שיהא בו כשיעור: **קודח מתוכו.** פי' שנוטל ממימיו בכלי קטן וכשירה לקדש כיון דבאין מכלי גדול וכה"ג לקמן אם קדח בו רביעית מטבילין בו מחטים וצנוריות דמהכשירות [בא] דמקוה אתו ובקונטרס לא פירש כן: **ק"ו מכנו.** משמע שיש לו תוך ועשוי כמין תיבה פרוצה למעלה והכיור יושב עליו ורבי' [בב] פי' כעין יורה כפייה על פיה ונפתחו שוליה:

לרביעית אינו משלים. פי' בקונטרס לרביעית לנטילת ידים וקשה [בג] תימה והיה נראה לפרש לרביעית היינו להטביל מחטין וצנוריות דבהכי מיירי בסוף שמעתא ומיהו נראה כפירוש הקונט' דבימי ר"ל כבר בטלו רביעית דמקוה כדמוכח בגזיר בפרק אלפה מיניס (דף לח.): **למעוטי טיט הנדוק.** אע"ג דמשלים למי מקוה אין מטבילין בו כדאמר בפרק קמא דסוכה (דף יט.) גבי חוור מלטרף ואין ישיגים תחתיו ופריך מי איכא מידי דאיהו לא חזי ומלטרף וקאמר טיט הנדוק יוכיח ולא כמו שפירש שם בקונטרס דאע"ג דמשלים כדתנן במסכת מקואות פ"ז [ד] אלו מעלין ולא פוסלין מי [בד] השלג והברד וטיט הנדוק מכל מקום אם עשה מקוה אלא מטיט הנדוק לא עלתה לו טבילה לדפירושו אין זה יוכיח דטיט הנדוק בשעה שהוא משלים חזי לטבילה ולא דמי [לחויר] דאין ישיגים תחתיו אפי' בשעה שהוא משלים לפיכך נראה [דטיט הנדוק נמי] אפי' בשעה שמלטרף אין מטבילין בו והכי תנן במסכת מקואות פ"ב (מ"י) מקוה שיש בו מ' סאה [בה] וטיט אליעזר אומר מטבילין במים ואין מטבילין בטיט רבי יהושע אומר בטיט [בו] ובמים באיזה טיט אמרו בטיט שהמים נפין על גביו ואם היו המים מגיעין אחד מודה רבי יהושע שמטבילין במים ואין מטבילין בטיט באיזה טיט אמרו בטיט שהקנה יורד מאיליו בתוכו [בז] דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר מקום שאין קנה המדה עומד אצל אליעזר [בח דילמא] אומר מקום שהמשקולת יורדת רבי אליעזר אומר היורד בפי חבית רבי שמעון אומר היורד [בח] בשפופרת הנוד רבי אליעזר ברבי צדוק אומר הנמדד בלוג והיינו טיט הנדוק דסוכה (דף יט.) דאמר יוקים [דכשהטיט מגיע ג' מלטרף לכ"ע ואין מטבילין בו]:

אפילו לרביעית. כאן פי' בקונטרס דאמרינן פרק כל הבשר (חולין דף קו.) מים שנפסלו משתיית בהמה בין בכלים בין בקרקע פסולין הא לא נפסלו כשירים ואינו כן דהתם תניא בהדיא בקרקע כשירים ופליגי התם באפסקא בבת בירתא אבל במקומן כשירין לכולי עלמא ואפי' [בט] מקוה והא דקאמר הכא אי אין פרה שוחה ושותה ממנו אפילו למקוה נמי אינו משלים לא קשיא מידי דהתם במים צלולים מיירי בלא טיט אלא שהם ערוחים ונפסלו משתיית בהמה והכא מיירי במים עבים שנפסלו על ידי טיט המעורב בהן ויש תימה מנא ליה האי שיעורא דכל הני תנאי דמסכת מקואות (פ"ב) לא מיירו בשתיית פרה [ט]:

נתן סאה כשר. במי פירות מיירי כדפי' פרק הערל (יבמות דף פב.): אבל מים שאובין אפי' כל היום כולו [כשר דראשון ראשון] בטל ויש תימה דגבי קרב וכרעים דרשינן במים ולא במזוג והכא גבי כיור [ל] כתיב במים ומכשרינן במזוג: **והא תנא רבי שמואל.** פי' בקונטרס לא ידענא אהיכא אקי ומיהו בתורת כהנים תניא [מ] [והקרב והכרעים ירחץ במים ולא ביין ולא במזוג במים לרבות שאר מים וק"ו למי כיור מאי ק"ו למי כיור לאו דמים חיים נינהו לא (לקדוש) דקדיש וקדישי מעליותא היא והא תנא רבי [נ] שמואל [נא] מים שאין להם שם לווי אומר מטבילין במים ואין מטבילין בטיט רבי יהושע אומר בטיט [נב] ובמים באיזה טיט אמרו בטיט שהמים נפין על גביו ואם היו המים מגיעין אחד מודה רבי יהושע שמטבילין במים ואין מטבילין בטיט באיזה טיט אמרו בטיט שהקנה יורד מאיליו בתוכו [נב] דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר מקום שאין קנה המדה עומד אצל אליעזר [נג דילמא] אומר מקום שהמשקולת יורדת רבי אליעזר אומר היורד בפי חבית רבי שמעון אומר היורד [נד] בשפופרת הנוד רבי אליעזר ברבי צדוק אומר הנמדד בלוג והיינו טיט הנדוק דסוכה (דף יט.) דאמר יוקים [דכשהטיט מגיע ג' מלטרף לכ"ע ואין מטבילין בו]:

אפילו לרביעית. כאן פי' בקונטרס דאמרינן פרק כל הבשר (חולין דף קו.) מים שנפסלו משתיית בהמה בין בכלים בין בקרקע פסולין הא לא נפסלו כשירים ואינו כן דהתם תניא בהדיא בקרקע כשירים ופליגי התם באפסקא בבת בירתא אבל במקומן כשירין לכולי עלמא ואפי' [נב] מקוה והא דקאמר הכא אי אין פרה שוחה ושותה ממנו אפילו למקוה נמי אינו משלים לא קשיא מידי דהתם במים צלולים מיירי בלא טיט אלא שהם ערוחים ונפסלו משתיית בהמה והכא מיירי במים עבים שנפסלו על ידי טיט המעורב בהן ויש תימה מנא ליה האי שיעורא דכל הני תנאי דמסכת מקואות (פ"ב) לא מיירו בשתיית פרה [נ]:

נתן סאה כשר. במי פירות מיירי כדפי' פרק הערל (יבמות דף פב.): אבל מים שאובין אפי' כל היום כולו [כשר דראשון ראשון] בטל ויש תימה דגבי קרב וכרעים דרשינן במים ולא במזוג והכא גבי כיור [ל] כתיב במים ומכשרינן במזוג: **והא תנא רבי שמואל.** פי' בקונטרס לא ידענא אהיכא אקי ומיהו בתורת כהנים תניא [מ] [והקרב והכרעים ירחץ במים ולא ביין ולא במזוג במים לרבות שאר מים] [נא] יכול שאני מרבה אף מי תותין תלמוד לומר מים מים שאין להם שם שם לווי [נב] יכול

מסורת הש"ס

ח) ת"כ ויקרא נדבה פרש' י ה"ז, **ט)** ירושי' ברכות פ"ז ה"א, סוכה פ"א הי"א, **ג)** [נסוכה יט: וכן כרים פ"ז דמקואות פי' הגרוק כרי"ס, וכן בפי' הרמב"ם והרב מברטנורא והתוי"ט גרסו כולם וכן פרש"י בסוכה יט: הגרוק שראה לסוריקו מכלי אל כלי כו', ועי"ק בפרש"י דהכא ד"ה נדוק], **ד)** יומא פב: מקואות פ"ז מ"ב, ירושי' תרומות פ"ה ה"ב, **ה)** [מו"כ] נדבה פ"ו ה"ז, פ"ז ה"ד, צו פ"ז ה"ג, וע' לקמן צו:, **ו)** תו"כ שמיני פרש' ח ה"א, **ז)** חולין קו., **ח)** מ"א, **ט)** וע"ע תו' סוכה יט: ד"ה טיט, **י)** [בת"כ שלפנינו לא נמצא עדיין], **כ)** [ע' בר"ש ריש פי"ד דנגעים ד"ה מים מיים כו' ושמא אחר מתניא כו' ע"ש שגם הת"כ שהעתיק בזה"ל מים מיים ולא מלומים ולא פוסרים ולא המכזבים כו' לא נמצא עדיין בת"כ שלפנינו]. אבל הנצי"ב ז"ל ציין דנמצא בת"כ פ' שמיני פ"ח ה"א לענין הכשר אוכלין לקבל טומאה:

תורה אור השלם

1. וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם:
שמות ל, יט

2. בְּבֹאָם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וּבְקָרְבָתָם אֶל הַמִּזְבֵּחַ יִרְחָצוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה:
שמות מ, לב

3. וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרִחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם:
שמות ל, יח

4. וְהַקָּרֵב וְהַכְּרָעִים יִרְחַץ בַּמָּיִם וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן אֶת הַכֹּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה עֹלָה הוּא אִשֶּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:
ויקרא א, יג

שינויי נוסחאות

א) בר אהבה (ש"מ): **ב)** ל"ל מתוכו (הג' הב"ח ברש"י). וכ"ה בכתה"י וכרש"י כי"י ובתוס': **ג)** ממנו כתיב (שמכ"י. וכ"ה ברש"י): **ד)** בכי"ל הנרוק, וכן בשמכ"י, וכן הגיה יעב"ץ גם ברש"י ותוס', ועי' מסה"ש: **ה)** בכי"ל אם הכי: **ו)** דלא בעינן מים חיים והתניא (כי"צ), ועי' רש"י. וכן בהמשך גי' כי"ל לאו דבעינן מים חיים: **ז)** ל"ל **דבי** (ש"מ והגרי"ב). ולכ"ל בתוס': **ח)** כ"ל דבעינן (גליון. וש"מ): **ט)** ל"ל ומוציא ואותו כלי אינו צריך להחזיק רביעית אבל בכיור עצמו בעינן שיעור כו' (גליון. וכעי"ז בש"מ): **י)** לקדש **דהא** ממנו כתיב דמשמע דוקא ממש מן הכיור (ע"פ ש"מ וב"ש): **יא)** למאי דפירש בהדיא דמייה דלא פריש לא (כי"ר): **יב)** הקשתיו נמקק (ש"מ): **יג)** נדוק רך שראוי כל"ל (ש"מ, וע' אות ל' ומסקנ"ש אות ג: **יד)** שלא נפסלו משתיית בהמה ולא נעשה בהם מלאכה כשרים לידים, דהכי תנן התם ומייתי לה בפ' כל הבשר מים שנפסלו משתית בהמה כו' (ש"מ): **טו)** ל"ל נדוק, וכן בתוס' (שמכ"י): **טז)** ל"ל הנך (שמכ"י): **יז)** היתה רביעית מים כו' הללו לתוכן כו' ונטל כנגדה כו' כל"ל לתוכן כו' ונטל כנגדה כו' (שמכ"י): **יח)** לתוכו **או למלאות** כל"ל (ש"מ): **יט)** נינהו בתמיה (ש"מ): **כ)** דכור זה מקומו אחר ד"ה קודח (מהר"ם ש"ף): **כא)** דמהכשירא (ש"מ): **כב)** ורש"י פי' בחומש כל"ל (ש"מ): **כג)** וקצת היה נר' לפרש כל"ל (ש"מ ובה"ז). ועי' ל"ק ופ"מ שמבאריס גילסתנו: **כד)** מיכא מי ממקק (רש"ש. וכ"ה במשניות): **כה)** סאה מים וטיט (ש"מ. וכ"ה במשניות): **כו)** ל"ל במים ובטיט (רש"ש. וכ"ה במשניות): **כז)** בתוכו נמקק (ש"מ. וכ"ה במשניות): **כח)** ל"ל הנכנס (שם): **כט)** ואפילו מקוה נמקק, ול"ל **דהא** מקוה נינהו (רא"ם): **ל)** ל"ל **טבילה** (ש"מ): **לא)** אולי ל"ל **ליכא**:

שיטה מקובצת

בקודח מתוכו. לשון הר"פ, פרש"י שנוקב כיור נקב מגדו ומדבקין שם כלי אחר קטן שמקלח מים לקדשו. ולא נהירא דפשיטא דהוי כמו כיור גופיה, ומאי פריך ממנו אמר רחמנא. לכן נראה שנוטל אותו בכלי קטן ונותן אותו תוך הכיור ונוטל מימיו ומקדש בו, וכה"ג דאמרינן בפרק כיון דמכלי גדול קא אתי וכה"ג בר' [ככתוב בתוד"ס קודחן]: **אלא** למעוטי יבחושין ארוטין. פי' קוטיא היא. ותירוצא דקוטיא זו מיתכלא לקמיה אמר רב פפא למעוטי נמן סאה וכו' וקי"ל: בל שתחילת ברייתו מן המים ממטבילין בו. וא"ת והלא שלג וברד משלימין למקוה אבל בעייניהו לא, וי"ל דשלג וברד אין תמלאנו מן המים הילכך לא מהני כהו בעייניהו. וברד הייט גרגילא ולא גרגילא (תוד"א) **ד' בחומש** בעין יורה בפויה על פיה. גליון, ולא נראה שיטת הקונטרס. ולא נהירא, חדא דדוחק למחוק כל הספרים דגרסי אי הכי, ועוד מנ"ל דפליגי זקני דרום כגון לענין ריפוי דטומאת שרץ בצבור, כל זה מבחוץ, ועוד דמה הוא הסברא לומר דמעוך שמרלה בצבור מרלה נמי ביחוד בלא טעם הסברא, ולהדרכה י"ל מדגלי קרא בצבור ש"מ דליחיד [אינו] מרלה כלל אף דיעבד. לכך נראה לר"ת לומר דכי אמתרלה לצבור מבמעודנו ואפי' בטומאה, לא שנא טומאת מת לא שנא טומאת שרץ, והא דקאמר לא שנו כו' לא קאי טומאת מת [מכפריס] אלא ה"ק מתוך שמרלה בצבור כ"כ ריפוי גדול שהקרבן נאכל בטומאה כגון בפסח, מרלה ביחוד לענין הכן שנשמש בטומאת מת, והילכך לענין טומאת מת שייך זה מתוך כדפי' דגבי פסח

עין משפט נר מצוה

נו א מיי' פ"ה מהל' בית המקדש הלכה יא בהשגה וסמג עשין קעה:
נז ב ג מיי' שם הלכה י:
נח ד מיי' שם הלכה י"ב:
נט ה פי"א מהלכות מקואות הלכה ט ועיין כ"מ:
נט ו מיי' פ"ה מהל' בית המקדש הלי"ב ומיי' פ"ח מהל' מקואות הל"ט סמג עשין רמח טוש"ע או"ח סי' קס סעיף ט:
ס ז ח מיי' שם הלכה יא טוש"ע יו"ד סימן רא סעיף לג וטוש"ע או"ח סימן קס סעיף י:
סא ט מיי' פ"ז שם הלכה ו:
סב י כ מיי' פרק ד שם הלכה ז טוש"ע יו"ד סי' רא סעיף כד:
סג ל מיי' פ"ו מהל' מעה"ק הלכה ו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בין וכו' לגבי נטילת: **(ב)** ד"ה בקודח מתוכו כל"ל וכן בגמרא:

מוסף רש"י

אלא ממנו למעוטי כלי חול. דהמלו ממנו כתיב, וכי אימרינן שאר כלים לקמן דומיא דדיה אימרינן (לעיל ב:) **טיט הנדוק.** שראוי לחריקו מכלי אל כלי, כגון שהוא רך (סוכה יט:) **נתן סאה ונטל סאה הרי זה כשר.** גבי שאר משקין ומי פירות ומתוך שהמחוק קאי במקום מקואות, ואשמועינן דאע"ג דחזר ונטל ואיכא למימר הא מסר ליה מקוה, שהקפה הוא אין משלימתו שאין ראויה למקוה, אפ"ה כשר דמכי יהבו לגבייה בטל ליה והוו להו מ' ומה טולן ראוין ומי שקל חד סאה פשו מ', אבל איפכא לא דכי נטל סאה כרישא מסר ליה וכי הדר מליה הו"ל מקוה מסר דמשקין הללו אין משלימין את המקוה (יבמות פב.):

שיטה מקובצת (המשך)

דא"כ לא היה יכול לקדש ממנו (תו' מהר"ם): ד"ה אפילו. ריש תיבה מנ"ל האי שיעורא הו'. גליון, ונראה דהתם לגא אייתי אלא לענין הטבלה במים מפלגי. בין קנה יורד ואין קנה יורד ואין קנה יורד ואינך מילוקים דמפרש התם, אבל הכא אייתי אלא לענין בטיט עצמו ובקנה יורד עצמו איכא [ד] לאפלוגי, ולא משכחת ליה אלא בין שוחה ושוחה הפרה לאין שוחה ושוחה (תוד' חיצוניות)

מכאן שייך לענוד הבא

יבול בן נבר במש. תימה מיפוק ליה שהוא זה, וי"ל דאמרא פסול דזרות לא שייך אלא מבני ישראל (ת"א): **מתוך** שמרצה בצבור כו'. וכ"מ בטומאת שרץ מינה מתוך, י"ל דשבני זקני דרום כרוס דאי אמתרלי טומאה בצבור מבמעודנו ואפילו בטומאה דוקא טומאת מת אבל שרץ לא אמתרלי כלל אף בצבור, וטעמייהו [קס"ד] דשמא דכיון דגלי בטומאת בעלים דכי אמתרלי בצבור בטומאת מת דוקא אמתרלי כו', וליפיון מתוס מן המפורש, אך אמרי לא אמיק אלעזר מכפריס [ממתכפריס], וא"כ זקני דרום פליגי בתרתי, חדא בשל דשבני לגא אמתרלי טומאה בצבור כי אם טומאת מת, ועוד מבא דאמרי מתוך שהולרה כו', וכ"מ כיון דאמרי מתוך מה ייפה כח לצור מבימיד כיון דיחיד נמי אמתרלי (אלדרבה מקתבר טפי כיון דגלי קרא בצבור דיש חילוק בין לצור ליחיד), ויש לומר דבפקא מינה דבצבור הולרה אף לכתחילה אבל ביחיד אינו מרלה כי אם בדיעבד. ולא גרסינן אי הכי, דבגלאו הכי הוי מלי למיפכך בגא מתוך לזקני דרום דבשבי דטומאת שרץ לא אמתרי בצבור אף בכהנים (דהוי מלי למיפכך) טומאת שרץ [לילין] בכהנים לכל הפחות, אגא ה"ג טומא שרץ לילין בצבור מק"ו, דנהי דבמעודנו לא אמיר בטומאת שרץ משום דהוי דומיא דשרוטא בצבור, כיון דלוכא מעוות גילף מק"ו, [ומסנין] דודאי איכא מיעוטא דהוי היקש גמור דבמעודנו דדרשינן אפילו בטומאה מיירי בין בטומאת בעלים בין בטומאת כהנים והילכך היקשא הוא לאקשיטנו דומר דמה מתכפריס טמא מת אין [כו'] כדכתיב (במדבר ט, י) אינ כי יהיה טמא לנפש, אף מכפריס טמא מת אין כו'. כך הוא

נר מצוה

נו א מיי' פ"ה מהל' בית המקדש הלכה יא בהשגה וסמג עשין קעה:
נז ב ג מיי' שם הלכה י:
נח ד מיי' שם הלכה י"ב:
נט ה פי"א מהלכות מקואות הלכה ט ועיין כ"מ:
נט ו מיי' פ"ה מהל' בית המקדש הלי"ב ומיי' פ"ח מהל' מקואות הל"ט סמג עשין רמח טוש"ע או"ח סי' קס סעיף ט:
ס ז ח מיי' שם הלכה יא טוש"ע יו"ד סימן רא סעיף לג וטוש"ע או"ח סימן קס סעיף י:
סא ט מיי' פ"ז שם הלכה ו:
סב י כ מיי' פרק ד שם הלכה ז טוש"ע יו"ד סי' רא סעיף כד:
סג ל מיי' פ"ו מהל' מעה"ק הלכה ו: